

En gruppe udstilling med:

Berit Heggenhougen-Jensen

Peter Hanghøj

Ronald De Bloeme

Michael Sailstorfer

Robin Tabert

Ottmar Hörl

Autumn has caught us in our summer wear er et digt skrevet af den britiske poet Philip Larkin omkring år 1939. Digtet beskriver, hvordan efterårets kulde langsomt sniger sig ind på ham og hans nærmeste og varslers om, at de nu skal til at forberede sig på en bidende, kold og muligvis glædesforladt vintertid. Man kan levende forestille sig, at Philip Larkin, som på det tidspunkt var en ung mand på blot 18 år, må have stået i en uvis, skræmmende men måske også lidt spændende tid. En tid hvor det eneste man kunne vide sig sikker på var, at tingene aldrig ville blive de samme igen.

Netop i år har overgangen mellem sommer og efterår været særdeles svævende og let at overse. Sommeren 2020 har virket umådelig lang og dog har det alligevel også virket som om, der slet ikke var nogen sommer i år. Vores hverdag blev vendt op og ned, vores forventningsglæde blev taget fra os og vi blev sat på pause. Vi har følt os fremmede for os selv, for vi har været nødsaget til at opleve os selv og vores nærmeste i helt uvante rammer - helt tæt på, helt upolerede og hele tiden! Måske har vi oplevet sider af os selv og hinanden, som har virket tilnærmelsesvist vanvittige. Nu står vi blot her tilbage i uvished og kan fornemme kulden snige sig ind på os, men vi ved stadig ikke, hvilken tid vi går i møde eller, hvem vi skal være, når vi står i den.

"Jeg har ret til at være fremmed" er titlen på Berit Heggenhouten-Jensen's værkserie fra år 2010 som portrætterer hende selv i legesyg bevægelse og med minimouseører på hovedet, afklædt og med en intens øjenkontakt med beskueren. Opsætningen er fjollet og endda lidt malplaceret på den voksne kvinde - blikket bærer lige dele stolthed og usikkerhed. For vi har nemlig ret til at være fremmede. Det er imidlertid en ret, vi kan føle, som er svær at forsvare. Vi har ret til at holde os og vores særheder for os selv - men hvad gør vi, når vi tvinges til at have andre omkring os alle døgnets 24 timer? Kan vi så opretholde den ret. Vi har ret til at være fremmede for os selv, men kan vi affinde os med de nye sider vi oplever.

Ottmar Hörl's fjollede plastik hare ligger og soler sig på podiet ved siden af Peter Hanghøjs naturmotiver, som skødesløst kaster os ind i vildniset! Det kaotiske scenarie og de urealistiske farver bringer os ind i en næsten postapokalyptisk stemning. Når vi bliver sat på prøve, søger vi typisk tilbage til naturen. Det så vi mange gøre i særdeleshed henover denne sommer. Vi kom i kontakt med naturen påny og vi så græsset gro. Vi fandt igen tiden til at ligge og stirre op i skyernes omskiftelige former og vi blev tvunget til at mærke os selv og vores omgivelser. Noget så velkendt som måske alligevel var blevet fremmed for os.

Også Michael Sailstorfers hvide blomster, der sarte og elegante står frem på et rå og sort stykke sandpapir, bringer os i kontakt med naturen. Den genstridige tidsel og den måske endnu mere genstridige flyvehavre, har presset sig igennem det rå og brutale mørke og insisterer på fortsat at bestå i en fremtid, hvor meget andet der med det umiddelbare øje fremstår endnu stærkere end dem, er ved at smuldre væk og ikke længere har en plads i den tid vi går i møde.

Ronald de Bloeme's print er baserede på genkendelige brands, logoer og indpakninger som vi alle ved repræsenterer nogen af de største virksomheder i verden. Han forvrænger billederne og farverne i en sådan grad at vi ikke nødvendigvis længere kan se hvad det er men rent intuitivt ligger genkendelsen dybt i os. Vi føler, at vi har set det før og vi føler, at vi kender det. I De Bloemes værker fremstår brands nu næsten som fortidslevn fra en virkelighed hvor reklamer, brands og alt det kommercielle fremstod som en så mastodontisk kraft, der ville reagere over vores liv foreverigt, men som blot én uforudset pandemi kunne fælde fra den ene dag til den anden.

Robin Tabert's lille storby-fossil vidner om, at nogen derude i fremtiden en dag kan se tilbage på os og vores situation. De har overkommet den og har skabt sig en ny, velfungerende virkelighed. Trods kaos og uvished står der en fremtid og venter forude, sådan som fremtiden altid gør, uanset om vi følger med eller ej.